

Người Nắn Tượng Đất

MacDung

...Về sân ta quét lá đa...

Sớm chiều hai buổi đưa cà hắt hiu...

Chuyện kể rằng vào thời gian xa xưa, nhân thế còn bị chia cắt bởi quyền lực các vị tù trưởng. Cuộc sống con người rất khó khăn, vì việc giao thương qua lại giữa các nhóm bộ tộc không thống nhất. Khó khăn bởi lẽ “người cho đi nhưng chắc gì kẻ được nhận”... Vì vậy cuộc sống giữa các thành viên sa vào cơ cực, bữa đói bữa no...

Có một người hoàn cảnh sống cũng không khác chi, nhưng được trời phú cho bàn tay khéo léo và giỏi xoay xở nên quyết chí kết giao bạn bè, tìm học một cái nghề giúp thoát cảnh sống gian lao. Sau nhiều năm lưu lạc, anh ta gặp được một nghệ nhân truyền cho nghề nắn tượng đất. Vốn bản tính thông minh, qua vài năm theo học thì tài nghệ anh vượt xa người thầy. Những cục đất thô vụng qua tay anh như có phép phù thủy, biến thành những cô tiên, hoàng tử... phong cách tiêu sái, sống động lạ thường... Có người thấy tượng do anh nắn mà cứ ngỡ là thật, nhưng chỉ có cái bé hơn con người thật thụ. Biết mình đã đạt được tinh hoa nghề nắn tượng, anh từ giả thầy và trở lại quê nhà...

Ngôi làng hiu quạnh ngày nào bỗng chốc đông người lại qua. Tất cả mọi người từ già tới bé đều chen nhau, đến xem tài năng của người nắn tượng. Mà không xem sao được khi anh quá tài hoa, những bức tượng rời khỏi bàn tay như bước vào cuộc sống, hòa mình vào đời thường không chút sai biệt...

NGƯỜI NẮN TƯỢNG rất chịu khó trong việc chỉnh chu cho tác phẩm của mình. Anh đi tìm và đào thật sâu xuống từng lớp đất, tìm cho được loại đất nâu đỏ, có vân, nhằm tạo ra những tuyệt tác có một không hai lưu danh hậu thế...

Từ một kẻ nghèo như bao người khác, NGƯỜI NẮN TƯỢNG bỗng chốc trở nên giàu có vì thu được lợi từ các sản phẩm độc đáo của mình. Tiếng lành đồn xa... Cuộc sống cơ khổ khiến nhiều người lao đến, xin anh truyền thụ cho nghề nắn tượng... Nhớ bài học “bó đũa” ngày nào do người già kể lại, và cũng không muốn tài nghệ của mình bị mai một trong chốn nhân gian, anh liền nhận lời... Thế là từ lúc ấy sinh nghiệp của anh ngày càng to ra, to mãi... đến khi thâm tóm hết quyền lực trong bộ tộc...

Nam thanh, nữ tú. Phụ góa, con cô, đều trở thành đệ tử của anh với tuyệt nghệ nắn tượng đất. Ai ai cũng vui vì có một việc để làm, để cải tạo nơi ăn chốn ở quá nghèo nàn, lạc hậu.

Để có được nhiều tiền, người ta chen nhau kéo tới xin thụ giáo, và nơi NGƯỜI NẮN TƯỢNG ở, phút chốc trở nên chật chội khác thường. Nhu cầu về nơi ăn chốn ở trở nên cấp bách và một số người thành tài quyết định tìm nơi khác để phát huy tài năng...

Bất cứ nơi đâu cũng không thiếu vắng những học trò NGƯỜI NẮN TƯỢNG. Và bất cứ nơi đâu người ta cũng biết đến tên tuổi anh với tài nghệ siêu tuyệt hợp hồn người...

Thời gian cứ trôi và đi mãi... Một hôm người ta chợt nhìn lại quê hương của mình mà không sao nhận ra bóng dáng ngày nào. Cây xanh, đồng ruộng đã không còn, chỉ trơ lại những hồ ao tiếp nối: Hậu quả của việc lấy đất để nắn tượng... Lúc này mọi người mới ngỡ ngàng, mới đón đầu nhớ lại... Họ chỉ nhớ để mà đau, chứ không thể nào dùng những tượng đất lấp đi khiếm khuyết bởi sự tàn phá vô hạn...

Tượng đất dù đẹp, có thể cho ra tiền, nhưng bản thân nó vô tri, vô cảm, không biết khóc cười. Còn quê hương có thể cho ra trái ngọt, nước mát. Có thể ôm ấp, nuôi nấng con người bằng nhiều hình thái biến hóa của đất mẹ - những cái mà con người chưa chịu nghĩ và khai thác đến cùng...

NGƯỜI NẮN TƯỢNG đã không còn. Quê hương lại chịu sự tàn phá. Con cháu ly tán trong cảnh đồ sinh... Giá như... Phải chi... ngày ấy mọi người không học nghề nắn tượng, chắc ngày nay đã khác hơn. Ai đó đã khóc khi nhìn lại những pho tượng lạng chết. Con người muốn có được tiền phải cho ra những hình nhân bằng đất, im lặng, phản cảm, không biết chia sẻ nỗi đau với chính nơi đã sinh ra mình...

NGƯỜI NẮN TƯỢNG biết chăng? Anh ta không còn nữa...

Quê hương khóc...

Những người sống thì không thể quên sự cạn nghĩ, nông nổi của chính mình...

Có thể từ câu chuyện phiêu linh trong tiết trời lộng gió, thổi những chiếc lá đa xoáy cuồng trên mảnh sân vắng, mà ngày nay trên mặt đất loài người sinh sống không có sự bằng phẳng. Thiên nhiên cũng có... Nhưng tác hại lớn nhất vẫn chính là con người... Tham vọng và sự tàn phá... Điều đó có ích gì!?

...Về sân ta quét lá đa...

Sớm chiều hai buổi đưa cà hắt hiu...

Saigon 17.4.2017

MacDung